

Førlængelse af Amortisationsfristen fra 45 til 58 Aar, nemlig at de halvvaarlige Ydelser skulle svares forud. Jeg vil bede ærede Medlemmer anstille en Beregning over, hvad det vil sige. Det vil faktisk sige, at naar vedkommende Interessent den Dag, han træder ind i Foreningen, betaler $2\frac{1}{2}$ pCt. Rente forud, saa vil der, dersom vi for disse Penge regne en 4 pCt. Forrentning — og i Virkeligheden bliver Renten større, idet man kjøber Obligationerne under Pari — alene derved gaa saa meget af, at der efter 17 Aars Forløb er afdraget 5 pCt., efter 35 Aar 10 pCt., efter 52 Aar 20 pCt. og efter 69 Aar endelig 40 pCt. Hvis de kunne tage deres egne Obligationer, indkjøbe dem til Pari og bruge dem som Reserverfond, saa vil Følgen være, at naar den 45aarige Amortisationsfrist, som her søges forlænget, er forløbet, saa er der allerede derved, at den halvvaarlige Rente er forudbetalt, afdraget 40 pCt. af hele Kapitalen. Naar dertil lægges de normale aarlige Amortisationsbidrag, saa vil det vise sig, at i Grunden 60 pCt. af Laanet er afdraget, og selvfølgelig vil da Laanet i Virkeligheden været afdraget længe før de 58 Aar, saa at der i Virkeligheden slet ikke gives nogen Førlængelse af Amortisationsfristen ved denne Lov. Det er en meget betydelig Byrde for Laantagerne, at de skulle betale denne Ydelse forud; thi det vil faktisk sige, at forud skulle indbetale $2\frac{1}{2}$ pCt. til Amortisationsfond, eller hvad man vil kalde det, idet denne Sum beløber sig med Rente og Rentens Rente til saa meget, at efter 58 Aar er faktisk allerede ved denne Forudbetaling af Renten 40 pCt. af Laanet amortiseret. Naar de 58 Aar kun skulle bruges til ved de aarlige Amortisationsbidrag at amortisere Laanet til 60 pCt., saa vil Laanet faktisk være amortiseret længe før det bestemte Antal Aar. Derfor vil jeg for mit Vedkommende tilraade, at Thinget ikke gaar ind paa denne Bestemmelse, da den vil medføre en saa betydelig Byrde for Interessenterne, at man slet ikke skaffer den tilstatede Lettelse. Jeg vil derfor slutte mig til dem, der paa dette Punkt ville stille Ændringsforslag til 2den Behandling. Uden saadanne vil jeg ikke stemme for den foreliggende Lov.

Thorup: Jeg beklager de Forandringer, som dette Forslag er undergaaet i det andet Thing. Der er vist næppe nogen Tvivl om, at var Ministerens Forslag blevet vedtaget, saa havde det været til Fordel for Interessenterne. Jeg kan ikke se Andet for mit personlige Vedkommende, end at det

er lige saa berettiget, at disse 2 Husmandskreditforeninger faae konverteret deres Laan som enhver anden Kreditforening, saa at Interessenterne kunne faae billigere aarlige Ydelser. Efter at Staten havde konverteret sit Laan, saa fulgte deraf, at en Mængde Kreditforeninger og andre Institutioner ogsaa begyndte at konvertere. Det var jo ogsaa det Formaal, vi havde for Die ved at ønske Forslagets Fremsettelse, at lette Interessenternes aarlige Ydelser. Dette Forslag er nu netop fremkommet for at hjælpe de nuværende Interessenter i at gaa over til en anden Serie, og efter Regeringsforslaget havde det ogsaa været muligt. Jeg skal nu ikke komme ind paa de Anker, der ere reiste mod Repræsentationen, men jeg skal blot gjøre opmærksom paa, at jeg tror, de bero paa en Misforstaaelse. Jeg tror ikke Repræsentanterne ere stærkt lønede; men at det bliver en stor Udgift for vedkommende Interessent, indrømmer jeg, thi Sagen er jo nemlig den, at ved de 2 Kreditforeninger, her er Tale om, paalægger man Repræsentanterne at faae Laanet i Stand, medens det i andre Kreditforeninger er Interessenternes egen Sag at faae deres Laan ordnede og derved er det, at vi faae disse 2 pro mille. Gaar man derimod i Stedet for til en Sagfører, saa ster det vistnok sjeldent under 1 pCt., det er vistnok det billigste. Dertil kommer en Mængde andre Udgifter, som vedkommende Interessenter skulle have besørget og bekostede, som Repræsentanten i de fleste Tilfælde kan skaffe en Del billigere, end en Sagfører skaffer dem. Jeg skal saaledes nævne Arealberegninger. Ser man Regningerne fra en Herredsfogedsuldmægtig eller Sagfører, saa lyder den paa 2 à 3 Kroner for en saadan. Repræsentanterne besørge den for 1 Krone og Porto. I Reglen hæve Sagførerne 3—4 Kr. til Portoudgifter, hvorimod Repræsentanterne en Ubetydelighed. Altsaa Administrationen bliver dyr, fordi man har paalagt Repræsentanterne at være en Slags Sagførere. Naar man tror, at det ikke koster stort Arbejde, tager man fejl. Der mangler i Reglen ved en Laanesag flere Ting: Pantebogsattest, Arealberegninger og til Dels Kort. Det er nu ikke saa vanskeligt at tilvejebringe, men naar man skal se Pantebogsattesten, udbiiser denne ofte ældre Hjemmelmangel, uden nærmere Betegnelse af denne, man maa ty til Herredsfogden for at faae en Udskrift af ældre Skjøder og Panteprotokoller, hvoraf man kan se, hvorfra den ældre Hæftelse skriver sig. Saaledes gaar det ogsaa, naar der er Tale om Servitut. Man har gjort sig skyldig i en Misforstaaelse, thi de